

T(R)ÒPICS

MARCEL·LÍ BORRELL

L'amic americà

Fa uns trenta anys, allà pels 70, el cineasta alemany Wim Wenders va fer un diagnòstic psicològic esfereïdor: "els nord-americans ens tenen colonitzat el subconscient". Venia a dir que el cinema de Hollywood s'havia apoderat del cervell dels europeus. Més encara, que la caixa negra dels desitjos i dels impulsos, la salvatge jungla dels instints estava colonitzada pel caçador ianqui, aquell del "winchester 73" i la vampiressa rossa platí amb cigarreta fumant a la boca. El nostre "id" (el de Sigmund Freud) ja no era nostre. En poder dels americans, els europeus érem aquells "zombies" de "La nit dels morts vivents" de George Romero. "És l'últim crit això, ve d'Amèrica, Pilar"; "És molt new age, nenà, directe del Mickey's Shop de Nova York"; "Tope, megatrix i superpi-

xels, tio, ni els Wachowski Brothers!"; "Rigola, col·lega, passa'm la Harley Davidson!"... Qui no s'ha sorprès mai articulant alguna versió d'aquestes frases? Ni l'animalada rapinyaire del president Bush a l'Iraq no ha servit per a inocular-nos l'antídot contra la ianqui-dependència. I sinó que li ho preguntin al president Aznar, que un dia d'aquests traurà pit a Washington D.C. perquè el Capitoli wasp li pengi la medalla de boy-scout clenxinat.

En la recta final de la campanya electoral als ajuntaments, la cúpula informativa de LA MAÑANA, va entrevistar a cada un dels caps de llista dels partits majoritaris. A més de competir en pobresa i humilitat gairebé franciscana, els candidats també van confessar algunes preferències. Quant el cinema, no s'ho

perdin vostès, la cosa va anar així (i per ordre d'intervenció): el comunista Pané es declarava "fan" de Lauren Bacall (les senyores primer) i Anthony Quinn!; el republicà Sáez per Lauren Bacall (i van dos, novíssima ella) i Humphrey Bogart; la popular Arnalot, pel Richard Gere i la Meryl Streep; el convergent Gavín ho feia pel Robert Redford i la Michelle Pfeiffer; i el socialista Siurana per Edward G. Robinson, Humphrey Bogart (i van dos) i la Nicole Kidman..

Conclusions: ni un sol actor-actriu europeus (què dir de catalans!) entre els preferits. Menys la Nicole, tots veterans i cadàvers il·lustres ianquis del segle passat. El bo del cas, però, és que a hores d'ara tenim ja una timba de pòquer entre dos Humphrey Bogart (Siurana i Sáez) i un Anthony Quinn (Pané). Quina pel·li interpretaran? ¿"El halcón maltés", "El sueño eterno", "Más dura será la caída"? O bé "Zorba el griego" o "Viva Zapata"? Caldrà estar

tre basada en els poemes de Màrius Torres i la correspondència

entre el poeta lleidatà i Joan Sales. Elaborat per un grup de teatre de Taradell, l'obra planteja un diàleg entre Màrius Torres, la Mahalta i altres persones que conviuen amb l'autor de *La ciutat llunyana* al sanatori antituberculós de Puigdolena. L'obra de teatre s'ha escrit coincidint amb el seixantè aniversari de la mort de Màrius Torres el passat mes de desembre.

Títol: És molt Màrius.
Autor: Lluís Rovira
Edita: Tint Taradell Teatre.